

overordentlige Skattelove, som her forelægges, hvis de da ikke behøves til den saa at sige løbende Udgift.

Man vil maaske henvise til, at der kommer en Indtægt af 100 Millioner i Statskassen som Overdragelsessum for de dansk vestindiske Øer. Men jeg maa for det første sige, at deraf skal i alt Fald de 60 Millioner baandlægges til en Reservefond. Det bliver ganske nødvendigt for den danske Stat at have en saadan Reservefond, naar vi har Statslaan løbende, der forfalder med deres hele Beløb i Tyverne, og til det første Laan forfalder, er der jo ikke saa overordentlig længe. Under alle Omstændigheder vil det, saa stort som nu dels Budgettet, dels Gælden er blevet, være nødvendigt at have en Reservefond af denne Størrelse. Og hvad nu Røsten angaar, har jeg set, at paa det nylig afholdte nordiske interparlamentariske Møde blev der foreslaaet oprettet en Fond paa 5 Mill. Kr., som skulde tjene til videnskabelige Øjemed, og det forekommer mig, at der fra alle Sider var Tilslutning til denne Tanke, i alt Fald fremkom der ingen Indsigelse derimod. Hvor skal disse Penge tages fra undtagen just af en Sum, der kommer Statskassen til gode paa den Maade som disse 100 Mill. Kr.? Dernæst ved jeg som alle, at den islandske Overenskomst kræver Oprettelsen af to Fonde fra den danske Stats Side, dels en Fond paa Island, dels en Fond her i Danmark. Det er atter 2 Mill. Kr. Og jeg kunde nævne endnu meget mere, som vil kræves.

Derfor maa jeg hævde, at hvorledes det end gaar, vilde det være den uforvarseligste Finansstyrrelse, om Rigsdagen ikke nu sørgede for, at disse 200 Mill. Kr., som Rigsdagen faktisk i Forvejen saa at sige næsten har optaget ved Bevillinger, indkommer i Statskassen gennem de Lovforslag, som her er fremsatte, eller gennem Ændringer — saadanne modsætter jeg mig ikke, dog har man jo tiltraadt Lovforslagene i deres Helhed. Om saa Fredens Engel pludselig viste sig for os, vilde min Stilling heroverfor ikke være anderledes. Skulde det gaa saaledes, at Rigsdagen vilde nægte at vedtage Lovforslag, der indbringer et Beløb som her af mig foreslaaet paa 200 eller 207 Mill. Kr. — jeg skal om lidt komme til, hvorvidt denne Beregning er rigtig —, vilde jeg i alt Fald ikke paatage mig det ansvarsfulde Hverv at være Finansminister her i Landet. Det vilde jeg ikke turde. Jeg maa som Finansminister være sikker paa, at Pengene haves til Rede.

I Øjeblikket har Staten — det tillader jeg mig at nævne — Varebeholdninger til 90 Mill. Kr. Samtidig skylder den paa disse Varebeholdninger Nationalbanken 70 Mill. Kr., et Forhold, som den høje Rigsdag har tilladt. Der er jo ingen Risiko for Nationalbanken, som baade har Sikkerhed i Varerne og Statens Garanti, og der er heller intet at sige til, at man skaffer sig likvide Midler, naar det er nødvendigt for Statskassen, og man samtidig har Varerne liggende. Og dette, efter at vi i Juni Maaned har faaet i Statskassen et Statslaan paa 60 Mill. Kr.! Af dem er der intet mere at mærke i Statskassen, saa store har Udgifterne været. Nu er det vel saaledes — ellers vilde jo ogsaa al Beregning slaa fejl —, at den overordentlige Indkomst- og Formueskat endnu ikke er indkommet i Statskassen. Den indkommer i Slutningen af denne og i Løbet af de næste Maaneder, og jeg har anslaaet den til at være 150 Mill. Kr. Det er derpaa, det hele skal baseres, ellers vilde jo ogsaa det nævnte Beløb af 70 Mill. Kr. være overmaade afskrækkende. Men jeg nævner dette for at vise, under hvor vanskelig Forhold Statsholdningen her i Landet i Øjeblikket føres, og at det efter min Mening vilde være uforsvarligt, om Rigsdagen ikke gik med til disse Lovforslag. Jeg maa sige, at eftersom man har taget Medansvaret sammen med Regeringen for Udgifter af en saa overordentlig Størrelse og endda har forøget dem i det høje Folketing, maa man ogsaa være klar over, at Indtægten maa skaffes til Veje. Men jeg antager ogsaa, at dette til syvende og sidst ikke vil møde særdeles megen Modstand. Jeg mener at kunne protestere paa Forhaand, naar der fra det konservative Folkepartis Side nævnes, at man vil indskrænke det Beløb, som kan tænkes at komme til at foreligge. Det kan jeg ikke være med til. Heller ikke er noget saadant sagt af det ærede Medlem, der førte Ordet for Partiet Venstre.

Begge de to Ordførere har i denne Sammenhæng nævnt Statsbanerne, det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) paa den Maade, at medens han ellers erkendte, at det var en nøgtern Ansættelse, jeg havde gjort af Indtægterne paa Finanslovsforslaget, ankede han dog over, at Indtægten fra Statsbanerne var sat for højt; en saadan Indtægt vilde, sagde det ærede Medlem, ikke fremkomme. Imidlertid ved jo det ærede Medlem godt, hvorledes man er kommet til denne Ansæt-